

Ez az ige egy közeli képet mutat Jézus Krisztusról. Közelebbit, mit az előző versek. Azokban ez áll: Ő a testté lett Ige, „Isten volt az Ige”; testté lett, láttuk az Ő dicsőségét, Ő általa jelent meg nekünk Isten kegyelme és Ő általa lehet a miénk Isten igazsága.

Isten Igéje önmagában is hatalmas: teremteni tud, beteljesedik, cselekszik (Ézs 55,11), sziklazúzó pöröly (Jer 23,29). Isten az Ő hatalmas Igéjét leíratta és odaadta emberek szájába (Jer 1,9) – Isten az Ige által gyakorolja a hatalmát a földön.

Ha Isten a leírt, kimondott Ige által is kormányoz, miért kellett az Igének testté lennie? Miért kellett Jézusnak a földön élnie? Mert Isten személyesen be akart mutatkozni nekünk. Azért, hogy mi magunk „lássuk és tudjuk, hogy Ő a világ üdvözítője” (Jn 4,42), hogy aki Jézust látja, lássa az Atyát (Jn 14,9). Azért, hogy ne csak Isten hatalmát, hanem Isten szeretetét is megismerhessük: azt a szeretetet, amely képes meghalni értünk.

Sok minden elhangzik itt Jézusról. Pedig akik Keresztelő Jánost kérdezték, nem róla akartak hallani. „Ki vagy te?” A zsidók között sokan várták a Messiást, sejtették, hogy abban az időben fog megérkezni. Tartani lehetett attól, hogy hamis messiások lépnek fel. „Én nem a Krisztus vagyok.” A kérdezőknek az a megbízatásuk, hogy hamis krisztusokat keressenek, de János rámutat az igazira. Nem ő az, de készíti az útját azzal, hogy bizonyosságot tesz róla; és figyelmeztet, hogy mi is készítsük az útját azzal, hogy hallgatjuk az igét és igazat adunk Istennek (Lk 7,29). És ha Krisztus már eljutott hozzánk, akkor készítsük az utat másoknak is.

Hogyan tesz bizonyosságot Keresztelő János, mit mond Krisztusról? „Köztetek van, akit ti nem ismertek.” Köztetek van: már megjelent, bármelyik pillanatban találkozhattok vele – de nem marad szemmel láthatóan közöttünk (Jn 12,35), csak azzal marad ott, aki hisz benne. „Akit ti nem ismertek”: elképzelték a Messiást valamilyennek, de az nem Ő. Ma is elképzelnék sokféle istent és sokféle „megváltást”, de az nem Jézus Krisztus. Az elképzelt istenekben és az önmegváltásokban az ember a mérték és a középpont: nincs bennük olyan Isten, aki szent, és aki az én Uram és bírám; és nincs bennük az a szeretet sem, ami (aki) odaadja önmagát, hogy a saját halálával megmentsen. „Akit ti nem ismertek”, mert csak maga Isten tudja kijelenteni Önmagát olyannak, amilyen valójában.

„Utánam jön – előttem lett”: mert Jézus, aki János után jelenik meg, maga Isten, aki öröktől fogva van; és mert Ő az első: Jánosnak is Őt kell az első helyre tennie. Mi pedig az utolsók vagyunk, és valóban arra sem vagyunk méltók, hogy a „saruját kioldjuk” (azaz a rabszolgái legyünk), mégis lehetünk a bűn szolgáljaiból az igazság szolgálivá (Róm 6,19), és Krisztus szolgálói már nem rabszolgák (1Kor 4,1). Isten gyermekei, akiket Krisztus nem szégyell a testvéreinek nevezni (Zsid 2,11).

„Íme az Isten Báránya” (29. v.) – János meglátja Jézust. Eddig arról beszélt, hogy ki Ő: „akit ti nem ismertek”, örökkévaló Isten, hatalmas; most, hogy megjelent, már arról beszél: miért jött el. Isten Báránya: az áldozat, akiről „Isten majd gondoskodik” (1Móz 22,8). „Aki elveszi a világ bűnét”: magára veszi, elhordozza és ezzel minket megszabadít belőle. A világ bűnét – az egész világ benne van a bűnben, de mindenkit, aki hisz benne, megszabadít; ha hisszük, hogy Jézus a Krisztus, nem kell a bűnben élnünk – Istennel lehetünk közösségben, aki szeret.

Újra mondja: „előbb volt nálam”. Isten szeretete és a döntése, hogy megment a bűntől, előbb volt nálam. „Előbb szeretett minket” (1Jn 4,19). – „Előttem (valóvá) lett”: az, akit maga előtt lát, „mindenek előtt valóvá” lett számára. Jézus Krisztus az ő Ura lett, neki is Őt kell követnie, ezt látta meg.

„Én nem ismertem Őt” – eddig arról beszélt, akivel még nem találkozott: mint a próféták, akik előre tettek bizonyosságot Krisztusról. De ő megláthatta az, akiről beszélt: „láttam a Lelket leszállni”, ezzel az Atya tett bizonyosságot arról, hogy Jézus az Ő Fia. Ezért mondhatta János Jézusról, hogy Ő Isten Báránya és Isten Fia, aki Szentlélekkel keresztele.

Volt Keresztelő János életében is „előtte” és „utána”: már „előtte” is ismerte Isten hatalmát és azt az akaratát, hogy Megváltót küld; de azzal, hogy találkozott vele, neki is elkezdődött az új. Nekünk is volt „előtte”: van, aki addig is tudott valamit Istenről, lehet, hogy megpróbálta követni, beszélni róla; de a Jézussal való találkozás megváltoztatta: vele él, tudja követni, szereti Őt, bizonyos benne, hogy meg van mentve, és úgy beszélhet Őróla, ahogy János is: „láttam és bizonyosságot tettem, hogy ez az Isten Fia”.

Jn 3,21

Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy kitűnjék cselekedeteiről, hogy Isten szerint cselekedte azokat.